ANYANYELVÜNK

Szerkeszti: RÁCZ ENDRE

Gondolatok a jelzőről

Gyakran megfigyelhető, hogy az igényesebb fogalmazók — éppen azok, akiknek nagy a szókincsük — olykor fölös bőséggel ontják a rokon értelmű szavakat, jelzőket, mintha ez segítene a dolgon, mintha ez világosabbá s szabatosabbá tenné a mondandót. Holott a jelző-rengeteg inkább fáraszt és csüggeszt, mintsem tisztáz. Igaz, némelykor helyénvaló a jelző-had áradása, ha valaki virágos jókedvében vagy felindultságában halmozza a jelzőket, akkor még gyönyörködhetünk is a féktelen szózuhatagban. Mennyire megragad például Ady haragos kitörése a *Barangolás az országban* című versében, amikor hat jelző a szenvedély pompájával ékesíti a stílust.

De nem erről akarunk most szólani; inkább arról, hogy a tárgyilagos közlésben egyenesen káros a jelzők szaporítása. Mikszáth szavaival az ideál az lenne, hogy „az ember hosszút gondol, és rövidet mond", nem pedig az ellenkezője, hogy „hosszút mond, és semmit se gondol". S félő, hogy aki megszokta a szavak pazarlását, nehezen fog rátérni a tömör szabatosságra. Nem is igen megy ez másképpen, mint hosszas gyakorlattal és némi találékonysággal. Mindenesetre érdemes tanulni az íróktól, kik arra figyelmeztetnek, hogy gazdaságosan, takarékosan kell bánni a jelzőkkel.

Csehov például óva intette ismerősét a jelző-tömkelegtől: „Ön olyan sok jelzőt használ, hogy az olvasó figyelme szétforgácsolódik, és ezért hamar belefárad. Ha ezt írom: »az ember leült a fűre«, ez érthető, mert világos és nem meríti ki a figyelmet. Viszont nehezen érthető és nehézkes az olvasó elméje számára, ha azt írom: »*egy magas, szűk mellű, középtermetű, vörös szakállú ember leült a járókelőktől már letaposott, zöld fűre, nesztelenül ült le, félénken s ijedten körülnézve.*« Ezt nem lehet egyszerre felfogni, márpedig a szépirodalomnak olyannak kell lennie, hogy nyomban, egy pillanat alatt megértse az olvasó."

De ilyennek kell lenni a hétköznapi beszédnek is: világosnak, találónak s tömörnek. Például a tenger látványának leírásakor tobzódni lehetne a jelzők sokaságában: el lehetne mondani, hogy: *óriási, nagyszerű, fölséges, végtelen, kék* víztömeg, esetleg még pótlólag hozzáragasztva: *elképzelhetetlen, leírhatatlan, csodálatos* látvány. Csehov az efféle beszámolótól nem volt elragadtatva, annál inkább egy tanuló dolgozatától, aki ügyesen oldotta meg a feladatot. „Nagyon nehéz leírni a tengert" — mondja Csehov, majd így folytatja: „Tudja, milyen leírást olvastam nemrég egy tanuló füzetében: »A tenger nagy volt«. Csak ennyi. Szerintem csodálatos." Valóban az, mert az egy szó többet fejez ki, mint akárhány jelző. A rövid kijelentés megmozgatja a fantáziát, mert benne van minden: az ámulat, az elragadtatás s az a felismerés is, hogy hozzá mérhető kiterjedés nincs a földön, s így felejthetetlen.

De a tanácsadásnál is tanulságosabb, ha a jelzőkkel való küzdést a leírás tárgyává teszi az író. A válogató és szóró mozzanatok nyomon követése, a meg-megújuló küzdelem sajátos élményszerűséggel ivódik be az olvasók agyába.

A pestis című Camus-regény egyik hőse, Grand nemcsak megközelítően jó, hanem tökéletes mondat megszerkesztésére vágyott, s a pestises halál idején is aggályos latolgatással áldozta fel viszonylagos nyugalmát a mondat csiszolgatására. Az eleinte tökéletesnek hitt mondatban — „*Egy szép május havi reggel egy elegáns amazon végiglovagolt pompás pej kancáján a Bois de Boulogne virágba borult fasorain*" — mihamar felfedezte, hogy hangvételében valami halványan a közhelyre emlékeztet. Flaubert-i műgonddal kezdett a javítgatáshoz; folytonosan tökéletesítgette: nemcsak könnyeddé kívánta formálni, hanem bele akarta varázsolni a ló trappolásának iramát, sőt a virágzó fák illatát is. Az *elegáns* jelzőt kicserélte a *karcsú*-ra, *egy szép május havi reggel* helyett a ritmikusabb *májusi reggel*-t választotta. Aztán rájött, hogy *a pompás* jelző nem mond semmit, a *testes* nem illik ide, a *ragyogó* sem vág egybe a ritmussal; a *fekete pej kancáján* változat pedig azért nem jó, mert a *pej* más színre vonatkozik, a *virágba borult*-at *virággal teltre* javította, s hosszas töprengésének eredményét diadalmasan olvasta fel. Ámde fennhangon olvasva csüggedten vette észre a kínos jelzőhalmozást. Végül is megtalálta a mondat megjavításának módját, sok gyötrődés után örömmel újságolta barátjainak: „Kihagytam az összes jelzőket!"

Innen nézve Kolumbus tojása a megoldás: minden a találó szavak kiválasztásán, illetőleg a henye jelzők kigyomlálásán múlik. Érdemes Kosztolányit idézni, aki az *Egy és más az írásról* című cikkében így nyilatkozott: „Amikor törölni akarsz, úgy érzed, hogy tulajdon kezedet, ujjadat kell levágnod. De tévedsz. Nem a kezed az, nem is az ujjad. Csak a zöld piszkos körmöd. Vágd is le. Nem kár érte." S mintegy biztatásul és szoktatásul hozzátette: „Gyakorlatul azt tanácsolom, hogy kezdd másokon."

Persze, mert így a hibát könnyebb észrevenni: jobban szembetűnik. Mások írásait idegen szemmel, kritikusan olvassuk: erre saját fogalmazványunk átnézésekor — különösen eleinte — szinte képtelenek vagyunk: pedig enélkül csiszolt stílus korántsem alakulhat ki. Így mások munkáin tanulva kell kifejlesztenünk ezt a figyelő, mérlegelő attitűdöt, s akkor írás közben többször folyamodunk a szavak kicseréléséhez, vagy a húzáshoz: a lompos mondatok megnyirbálásához, képletesen szólva: a bozót kiirtásához. E nem könnyű és nem rövid munka nyomán szabadul meg írásunk — és később beszédünk is — a fölösleges cókmóktól, az elkedvetlenítő tehertől, s így lesz stílusunk tömörebb és frissebb, egyszóval: olvasmányosabb.

Barla Gyula

Gondnokság alá helyezett házasság?

Kazinczy és írótársai valaha nagy buzgalommal igyekeztek megritkítani a nyelvünkben gyakori és csúnya hangzású *k, t* végű toldalékokat. A ragos tárgyú „Megkaptam a *leveledet*" helyett mi is szívesebben mondjuk a ragtalan *leveled* alakot, a ragos birtokos jelzőjű „*Melyikünknek* lakása szebb?" helyett is inkább a *melyikünk lakása* formájút választjuk.

Az utóbbi fajta, tehát az egyszerű birtokos szerkezetben sem kerülhetjük el azonban a *-nak, -nek* rag kitételét egypár kifejezésben anélkül, hogy meg ne sértenénk vele nyelvünk szokásos rendjét, esetleg érthetőségét is. Így erősen hangsúlyozott szembeállításban: „Az *országnak* népével, nem pedig diktátorával értünk egyet!"; vagy a szórendjében szétválasztott szerkezetben: „*Mel[…]ünknek* jártál már a lak[…]án?"

Alább e mindig ragosan használandó birtokosszónak egyetlen típusával foglalkozunk részletesebben: azzal, amelyben némelyek rag-iszonya eleinte megtéveszti az olvasót vagy hallgatót. Családjogi törvényünk népszerű ismertetésében olvastam néhány éve azt a szövegrészt: „A gondnokság alá *helyezett* házassága érvényessé válik, ha..." Hogy miért okoz ez a fogalmazás mindaddig zavart, amíg csak a *házasság* birtokszónak *-a* személyragját s az egész állítmányi részt *(érvényessé válik)* szintén meg nem ismertük? Azért, mert a nem jogásznak a (gondnokság alá) *helyezett* elsősorban olyan melléknévi értékű kifejezés, mint a (véka alá) *rejtett*, a (pad alá) *rakott*. Ha az effélék után egy hosszabb főnév következik, azt igyekszünk a megszokás szerint előbb **mi**lyen, *melyik* kérdésre felelő minőségjelzős szerkezet részeként értelmezni, mint a ***gondnokság alá helyezett családtag, a véka alá rejtett világosság, a pad alá rakott ládikó*** mondatrészletben. S az is nyilvánvaló, hogy a *-nak, -nek* rag kitételével nyomban birtokos szerkezet bevezető részeként igyekeznénk értelmezni *a gondnokság alá helyezettnek* (házassága), *a véka alá rejtettnek* (fénye), *a pad alá rakottnak* (kulcsa)-féle egységeket. Miért ne tennénk tehát eleve egyértelművé információinkat?!

Bizony elismert prózaíróink szövegeiben is egy pillanatig döccenőt okoznak az ilyen zsugorított birtokosszói-birtokszói egységek, ha a társadalmi szokás az eleje után előbb minőség- vagy mennyiségjelzőhöz tartozó jelzett szót várna: „a *legtöbb* (világosabban: *a legtöbbnek*) szemében lenézés tükröződött"; „A *kivándorolt* (értsd: *a kivándoroltnak*) problémái megoldhatatlanok"; „hogy más *európai* (jobb így: *európainak*) tüdeje bereped (tőle)"; „... dupla lépcső. *Egyik* (érthetőbben: *egyiknek*) kőfokai a lakás küszöbéig emelkedtek." A sajtó s a különféle szaknyelvek világában még gyakoribb ez a beteges takarékosság, már-már fukarság: „(A korábbi szabálvértelmezéseken túl az ember) *mindegyik* (azaz: *mindegyiknek*) ellenkezőjére is talál példát"; „(A két gyerek közül) Az *egyik* (valójában: *egyiknek*) lábát megviselte a túlerőltetés"; „e kötet s a *megelőző* (érthetőbben: e kötetnek s *a megelőzőnek*) történelmi atmoszférája között nincsen olyan különbség"; stb.

Ha azonban a birtokosszón többesjel vagy személyrag van, akkor már nem lehet minőség- vagy mennyiségjelzői értékű, tehát semmiféle nehézséget nem okoz a *-nak, -nek* rag elmaradása: *egyikünk lakása, legtöbbjük nézete, sokak kívánsága* stb.

Mint látjuk, az olvasó vagy a hallgató egy közlés megértésekor öntudatlanul is az előfordulások statisztikai arányaihoz igazodik, mintegy tapasztalatai számszerű felmérésének alapján igyekszik már a mondat befejeződése előtt is a legvalószínűbb összefüggésben felfogni az olvasott vagy hallott részletek értelmi összefüggéseit, s ehhez kapcsolva várja a további egységek jelentéselemeit. Petőfinek „*Egyik* kezében eke szarva" sorában e tapasztalati „valószínűség-számítás" szerint senki sem gondol 'egyiknek a kezében' rész-értelmezésre: a ragtalan *egyik* szó nem szokott birtokos jelzője lenni a rá következő főnévnek. **A *kettő kezében* ellenben nagy valószínűséggel vehető birtokviszony kifejezőjének, hiszen ehelyett mennyiségjelzős szerkezetben a *két kezében* járja. Egy kisregényünknek „*a fiatalabb kezében edény volt*" mondata** is csupán szokatlansága miatt félszeg, de nem kétértelmű, mégpedig jelentéstani okok miatt: minthogy két kezünk egykorú „szokott lenni", itt csak a *fiatalabbnak* a kezéről lehet szó.

Az természetes, hogy a vizsgált fejtörősdit legkevésbé ismeretterjesztő szövegekben engedhetjük meg magunknak: az *újabbnak alkalmazása* közérthetőbb kifejezés, mint a helyette írt *újabb alkalmazása*: *négynek (a) lakásában* helyett sem tanácsos ezt mondanunk: *négy lakásában*.

Akinek inge, vegye magára!

Tompa József

KÖNYVESPOLC

Elsőkötetes költőkről

„Az is bolond, aki poétává lész Magyarországon" — vallotta Csokonai, s azt is, hogy álmai százada a XX. vagy XXI. lesz. Vélhetőleg elégedett lenne, ha tudná, hogy néhány hónap alatt nyolc új első kötetes költőt publikáltak kiadóink. Aztán kezébe venné a köteteket és...

Baka Istvánnal elégedett lenne. Ez a kötet nekünk is felfedezést jelent. Felfedezést még akkor is, ha néhány esztendővel ezelőtt már olvastuk a *Kortárs* bemutatóját. Mert ami akkor a tehetség ígérete volt, az most, a *Magdolna-zápor* (Magvető) címet viselő kötet után, bizonyosság. Egyszerű szavakkal, tisztán beszél ez a költő. Nincs költészetében tetten érhető bravúros megoldás, hökkentő keresettség. Talán csak a kötetnek — a bűnbánó Magdolna könnyzáporára utaló — címe tetszik kimódoltnak, a könyvet kevéssé jellemzőnek. De ez is csak akkor, ha már észrevettük, hogy a metaforaburjánzást, szövevényes célzástechnikát, indázó asszociációkat kedvelő újabbkori líránkból Baka István kiválik. Képeit a mindenki által jól felismerhető tájból, történelemből, a köznapi ember kis mítoszaiból veszi. De ezeket a költői jelenléttel átemeli a fizikai valóságból abba a metafizikaiba, amelyet már nem illethetünk közvetlen érzékeléssel, de amely a költészettel mégis érzékíthető. Így mond újat a történelmi bizonyosságokról és kétségekről, hitekről és árulásokról, a szabadság és szorongás határairól. Látszólag keveset törődik a versformával: többnyire rímes nyolcasokat ír, de nem köti magát sem a szótagszámhoz, sem a mindig-rímeléshez. Szabálysértéseit mégsem sérelmezhetjük: ismeri a rendhagyást erősítő okokat, a versmondat következetességét, az enjambement-ok hajlékonyságát, ritmus és hangrend zenei értékét. A költői fegyelem szabadságát ezért élvezi, s adja.

Karcsú kis kötet Baka Istváné — harmincöt vers csupán, mégis erősen vésődik emlékezetünkbe. Kár lenne újabb verseire évekig várnunk.

Benkő Attila is tetszene Csokonainak, pedig be más a költői világa, a világ megismerhetőségéről vallott nézete. De a lírai én elvesztéséről szóló modern teóriák ismerete nélkül is érezni, hogy költő nyilatkozik meg ebben a kötetben. Azaz félkötetben (*Köszönet a kulcsokért; Magvető*). A kiadó ugyanis társtulajdonosi viszonyt teremtett s egy könyvfedél alá szuszakolta *Sebestyén* Andrással. A kiadói gondokat ismerő jártasabb olvasó sem igen tudja eltalálni, hogy ennek a megoldásnak mi lehetett az oka, de tudomásul veszi: a kötet ugyan fél, de a költő egész. Nem ez a legrosszabb kombináció.

Benkő Attila kerüli a líra — úgynevezett — nagy témáit. Nyaralásról, egy diákkori zakó mókás pusztulásáról, törött pohárról, kölcsönszobák mellékes örömeiről cseveg, mintha felületes társaságban adná a kozőrt. Azt vallja ugyanis, hogy „*a világgal való naiv azonosulás*" esélyét elvesztette. A tudás kiűzte a feltételeket nem ismerő költőédenből, s így csak az maradt, ami éppen... A veszteséget tudomásul veszi, elfogadja a világban való jelenlét esetlegességét, azt is, hogy a tudás tartalma is, tartama is véges, és könnyed játékba fog. De mosolya alatt fájdalom vibrál, gesztusában a lángpallosú angyalra visszanéző Ádám riadalma. A világ részévé váltan megpróbálja szeretni a részleteket, de végül eljut a kérdésig: „*Megtudom-e valaha, ki vagyok, ki lehetnék?*" S ezzel a líra nagy témáit tagadó költő elért paradoxonához, a líra, az alkotó ember örök témájáig.

Pintér Lajos (*Fehér inges folyók; Kozmosz*) sem cáfolná Csokonai előlegezett bizalmát. Diákcsínytevés számba menő ötletein, bukfences játékain nevetne nagyot, de bizony ráverne a hosszú pipaszárral. A szóviccek ugyanis néha a léhaságig mennek, a nevetés csúfot űz abból is, amit a költő aligha kíván elhanyagolni. Mert ha a vers kifejezetten a játék kedvéért íródott, nem bánjuk az ilyen sorokat: „*sátorfám szedhetem / ahogy más / nyugtatót*"; de amikor így játszik: „*Véremet szépen / megszokom, megszokom, azt, hogy megszökik*" — akkor a fintorgó kamasz jut eszünkbe, s bosszankodunk. Annál is inkább, mivel éleselméjűsége csodálatot is tud kelteni. Definíció erejű sorokkal, határozott képekkel, szóalkotással eredeti összefüggéseket villant fel. Segíti ebben humora, nyelvi biztonsága, fogékonysága, de még hiányzik belőle az egészet teremteni képes fegyelem. Gyakran elunja saját verseit: az intonált hangot elejti, a gondolatot félúton kificamítja, cseréli, cserélgeti önmagát. Ez a villogás egy ideig lebilincselő, aztán észbekapunk, mint utcán ámuló gyerek: jaj, nincs idő ennyi szájtátintásra.

Nádasdi Éva írásaiból — *Centrum és cella (Szépirodalmi)* — a társakért, megtartó közösségért sikoltó ember hangja hallik ki legerősebben. Mintha Munch híres képéből szállna föl, vagy Dürrenmatt Alagútjából jönne a kiáltás. A végérvényesen magánossá lett ember katasztrófát sejtő rémülete löki, röpíti fel, abban a reménységben, hogy van még fül, amelyik meghallhatja, kar, amelyik utána nyúl. S nemcsak magáért reméli ezt. A mindent kételkedve örökölt, s kételkedve fogadó nemzedék nevében reméli a csodát: a közös cselekvést. Versei szűkszavúak, a megformáláskor nem keresi az esztétikus megoldásokat. Mint a sikoltó: ziháló lélegzetfogytáig csak annyit és úgy mond ki, amennyit a kényszerű őszinteség feltétlenül megkövetel.

Turbók Attila a ma harmincévesek élményeit szólaltatja meg *Július (Magvető)* című kötetében, egyedi élmények hiányában inkább csak az átlagos életmozzanatokat ragadva meg. Maga is érzi, hogy költői indulata nem elég ahhoz, hogy a különös szférájában típust teremtsen. Mindent elkövet tehát, hogy eredeti képeket, megoldásokat leljen. Néhányszor valóban szép s igaz, amit leír — Akik a frontról hazatértek, Vizet merünk —, de gyakran a jóízlés sínyli meg vállalkozásait, máskor humorérzékünk mozdul az emelkedett pátosz érzete helyett. Mint az ünnepi alkalommal hazánkba térő „*elszakadtakat*" megjelenítve: „*gyülekezünk mégis / feledve most / tűzvészt / tatárt, pasákat / bátorítva, meglapogatva egymást, / fiaid / tálka-ország, / csorba peremű / öblödhöz állnak.*" Ha a fiúk a tálka csorba peremű ölbléhez állnak... hát nem is tudom... Talán nem a hazafias érzés jut először eszünkbe.

Pálos Rozita (*Úton; Szépirodalmi*) mottója az a két sor lehetne, amit Múzsámhoz című versében írt: „*befagytam egy könnycsepp glóbuszába.*" Ebbe a költői világba nem érkezik impulzus, s ha önmagában valamit újra lel, az is csak a magánosság érzetét, a szenvedés tudatát erősíti. Mi ennek a forrása? Saját könnycseppjei. S így élményeinek köre le is zárult, s ez mindaddig nem is fog változni, amíg őrzi, szereti ezt a jégkönnycsepp világot. Az persze magánügy, hogy ki miben boldog. A vers azonban nyilvános beszéd, s ha nem mozdít többet csöppnyi víznél, bizony lepereg az olvasóról.

Sebestyén András félkötetében — *Pygmalion veresége; Magvető* — sokféle költői fogás fölvonul: rím, alliteráció, hasonlítás, megszemélyesítés, archaizálás és városi szleng, Biblia meg Halotti Beszéd, de mindezek mögül hiányzik a mondanivalóval bíró ember szellemi jelenléte. Mint szecessziós könyvborítón indáznak a levelek, ágak, kéknárciszból árvácska hajt, bronzvázából pávatoll, tömjénfüstből redős kárpitok — mindez mégsem műalkotás, hanem a rendetlen műveltség hordaléka. Például: „*beburkol a bíbor / a sóhajtó selyem / csörgő láncon / leeresztve / mély kútba érkezem / itt / hol az elszabadult gondolat / körvonalai kirajzolódnak / már nem vagyok idegen / te is / megismersz / amint a fehér csontok / átlátszanak a testemen*". Vagy amikor az elektromosságtanban a megdörzsölt ebonit rúd delejességét átszövi Galváni békájával: „*A lélek múlt. — A szabadság jövő. Közibük ebonit kereszten / Vergődik, ráng a megfeszült idő*". S a tetszetősen formált zavarosságok bizony gyakorta fordulnak elő.

Bali Brigitta sorai — *Vásott varázslat; Magvető* — azt igazolják, hogy őt önbecsülő költői választékosság keresésével nem vádolhatjuk. Amenynyire szóhalmaiból kivehetni, egyetlen szánék késztetí versírásra: merészségét akarja bizonyítani. Azt, hogy lázad, nagyon akar, de hogy minek a nevében, sajnos, nem derül ki. Mert lényegében minden ellen lázad. Még a nyelvtan, a stílusérzék, a szavak jelentése és hangalakja ellen is. Az ellen is, hogy éppen verset ír. Például így: „*...elrohadok hiányaimban / anélkül, hogy perverz gyönyörűségemben azt / nyüszíthetném ez megéri mert nem éri meg / és nem érem meg hogy megérje de / ha kiakasztom a szerelmet az ajtófélfára / és seggberúgom aki a farát beleveri talán / egy oltári jót még röhöghetek ha muszáj*". Nem hiszem, hogy megnyugtathatom: de nem muszáj. Ezernyi még a lehetőség. Egy azonban biztos, bármelyiket választja is: összecsipegetett pózok, mások verséből kikapirgált szófoszlányok, tojáshéjrázó tagadások mögül nem gurul ki a kiskakas gyémánt félkrajcárja. De ha a törökbasáéi is kell, még a palánkon is át kell röpülnie. Bali Brigitta azonban úgy lázad, hogy csak nagyon szűk világot ismer, s azt is a konszolidáltság pihepuha védettségében. Hogy szállni tudjon, ahhoz szabad szárny kell, erős tollazat. Az íráshoz egyetlen toll is elég. De az elengedhetetlen.

Berkes Erzsébet

Az Utunk évkönyve

A kolozsvári *Utunk* nevezetes és váltakozó színvonalú évkönyvei közül az idei a nők nemzetközi évéhez kötődik. De olyannyira szorosan, hogy még a borító első és hátsó belső lapjain is Kőműves Kelemenné balladája olvasható. A keresztrejtvény is a Nobel-díjas nők neveinek a kitalálását igényli, vagy a magyar és a nem magyar irodalomból merített nagy szerelmes versek szereplőinek vagy ihletőinek a kilétét tudakolja. Az igényes köteten, ha nem is a nőiség vonul át, mindenesetre olyan nőközpontúság, amely bizonyos mértékig szórakoztat, andalít és gyönyörködtet, egy határon túl azonban fáraszt. *Sütő* András levélben vallja be, hogy „százszor is nekifutottam az Elgondoltnak, amiből nem pattant ki semmi érdemleges..." **Sütőn kívül az évkönyv a java erdélyi magyar irodalmat mindenesetre felvonultatta. A szerkesztői elv — csak nőkről! — feszesen tartott lobogója alatt.**

A HÉT KÖNYVEI

TANKÖNYVKIADÓ:

Dr. Füle Sándor: Nevelőmunka az általános iskolai napközi otthonokban
Szabó Kálmán: Játékos nyelvtan — Játékos helyesírás
A pedagógia időszerű kérdései külföldön. Permanens nevelés

STATISZTIKAI KIADÓ:

Mezőgazdasági és erdészeti termékek jegyzéke

KOSSUTH KIADÓ:

Gadó Ottó: Közgazdasági szabályozó rendszerünk 1976-ban
Szabó Kálmán: A termelőerők és termelési viszonyok fejlesztésének kérdései
A. M. Vaszilevszkij: A vezérkar élén (a Zrínyi Kiadóval közösen)